pilwe tõusis üllesja ähwardas wihma; Joon ruttas oma perrega mahaniidetud wilja koko riisuda. Äkitselt löi Haiki külla kohal wälko ja selsamal silmapilgul kärgatas raske müristamine. Ehmatanud rahwas waatasid üksisilmi külla poole; seal tõusis must suits külla kohal. „Se on meie talo!“ kissendas Joon ja pistis jooksu. „Oh miño waene lapsoke!“ kaebas Jooni naine, agga teña kohkund jallad ei wiinud tedda paigast ära. Kui Joon küllasse jõudis ollid talo, ait ja lautad lõhnawas tulles. Lojuksed annusid, lambad mäegisid pöllewas laudas ja ei oskand wälja tulla. Joon ei kuulnud egga näinud nende ädda, waid kissendas: „Kristina, Kristina! kus sina olled?“ ja tungis põlewa oone sisse. Sealt wälja tulles näggi ta waña lapse-oidja, nõnda kui kuul olli ta oidja jures, ahmas waña-moori riñust kinni ja kissendas: „Kus miño laps on?“ Waña-moor kostis: ma wiisin lapse alla koplisse ja pañin Toomsi ni kaua wahiks lapse jure, kui ma isse läksin oma pissut kribbo-krabbo kraami tullokese käest wälja püüdma. Joon töttas kopli, Tooms tulli argikul kombel teña wasto, sawwi kruus käes. Joon kargas kulli kombel teña külgi jo kissendas: Õnneto! kus miño laps on? „Lasse mind lahti!“ — ütles Toom: — „wäetike põlleb kui küünal, ma ruttan tedda kustutama.“ Kus sa mo lapse jätsid? mõuras Joon. Tooms kostis: „Senna, senna!“ ja näitas jõrmega põllewa majja poole. „Lasse mind lahti, waljo mees! Eks sa siis ei kuule kui mo lapsoke jänno päraft nuttab? Laps tahab jua keña külma luñewalget piima. Olle wait, armas Betti! ma tullen ruttust taggasi.“ Sedda ütteldes püüdis Tooms eñast lahti peasta; agga Joon kissendas meeletumal kombel: Miks sa mo lapse koplist ärawiisid? „Koplis saddas lund!“ kostis Tooms: „selepäraft wiisin ma lapsokese oma waikse salla kambrisse.“ Joon kiskus kruusi teña käest ja löi äkilisel meelel kruusiga teña pähe. — Tooms langes ulgudes werrise pääga teña jalge ette maha. Joon ruttas põllewa majja jure taggasi, kus seinad jubba lañastile seisid, jubba langemas. Naabri rahwas olli lojukseb wälja peastnud ja oidsid nüüd Jooni kinni, kes kui pöörane jampsis ja wäggise tulde tahtis minna; teña naine seisis miñestusses. Herra ja praua ollid mõisast senna jõudnud; praua püüdis lahkel kombel Jooni kurwastust tröstida, agga jampsija ei wõtnud mõñusad sõña kuulda. Seal tulli üks suur tõld õue wärrawa ette; Betti üppas töllast, teña wañemad ja tohter Jenner astusid teña järrel ka wälja. Betti ütles Jonile: „Olle rahul, armas Joon! miña ollen oma wañemad üllesleidnud, nemad on rikad ja ehitawad sulle ue oone üllese.“ Miña ei tahha teie rikust! — kostis Joon: andke mulle mo laps kätte! „Kus Tooms on?“ küsis Betti; agga siin süttis Jooni wiha uest põllema, teña wandus sedda päwa, mil Tooms ja Betti teña majjasse tulnud, ja ullas kui üks meeleto loom. Tohter Jenner astus nüüd liggemale ja akas tõsisse sõñaga Jooni noomima, ütteldes: „Siña üllellig tark, kes

Maa-rahwa kassuline Kalender 1846, lk. 34